

FJERDE KAPITEL

Skænderier

Aleera havde ingen anelse om, hvordan hun overlevede resten af skoledagen. Hun tog sig ikke af lærernes bekymrede blikke eller elevernes nysgerrige, nogle elever så tilmed på hende, men skræmte øjne. I historie lagde hun ikke mærke til Sally Gresham, som hele tiden prøvede at komme i kontakt med hende og til sidst endte med, at blive skældt ud af læren, for at forstyrre undervisningen. Det havde ikke fået Aleera til at trække på smilebåndet og heller ikke, at Sally havde vendt tilbage til sin normale hårfarve, i stedet for den blonde hun havde haft i årevis. Den jordfarvede manke, skilte sig tydeligt ud i klassen.

Da skoleklokken ringede ud, gik Aleera sløvt ned af gangene, ud mod busserne. Hun skulle til at stige op i en, da en bils horn dyttede. Hun bevægede hovedet i retningen af lyden, ligesom alle de andre elever og genkendte uden problemer, sin fars grønne bil. Hun behøvede ikke at mase sig ud af flokken af elever, der skulle ind i bussen. De fjernede sig fra hende, som var hun Moses der var på vej hen over havet med egypterne. Hun småløb de sidste meter, igennem ankelhøjt sne og skyndte sig ind på forsædet.

”Nå, haft en god dag, Aleera?” spurgte dr. Oradea, mens han drejede ud på vejen.

”For mange stirrende blikke,” mumlede Aleera og kiggede ud af vinduet.

”Det er fordi du er nyheder, Aleera. Du kunne bare have ventet til efter juleferien.”

”Som om det hele er dæmpet ned eller helt glemt, på det tidspunkt!” klagede Aleera og kiggede opgivende på sin far. ”Du ved ikke hvad for nogle rygter, der løber rundt derude omkring mig.”

”Forhåbentlig nogle gode nogle.”

”Overhovedet ikke, far,” sukkede Aleera og fortsatte i et trist tempo. ”Ifølge dem på skolen, så skulle jeg have været sammen med Nigel Negrescu.”

”Hvem?” brød dr. Oradea ind.

”Dæmonen,” sukkede Aleera og begyndte at forklare det nærmere, efter farens spørgende udtryk. Du ved, ham med dem bog om vores familie. Ham jeg inviterede hjem og som så forsvandt i en røgsky.”

”Ham kan jeg godt huske. Det skabte jo en del ballade hos bedstefar.”

”Fortæl mig ikke om det.”

”Jeg skal nok lade være, min lille engel. Men hvad var der så med ham Nigel? Du havde været sammen med ham?”

”Ifølge rygterne havde jeg. Men det har jeg altså ikke!” skyndte Aleera sig at sige, for ikke at hendes far skulle få nogle ideer om, at hun havde været sammen med en dæmon. ”Men de siger, at på grund af, at han slog op med mig, tog jeg i byen og drak mig fuld. Så fandt jeg den mand der var tættest på og ville med ham hjælp. Og så vidste han sig at være morder og prøvede at dræbe mig. Og som om det ikke er nok, kom han op på hospitalet og prøvede at myrde mig igen.”

Da Aleera stoppede med at tale, grinede hendes far.

”Det må jeg nok sige. Det lyder som handlingen til en gys for teenagere.”

”Det gør det vel. Men hvad skal vi gøre ved dem?”

”Intet, Aleera. Med tiden glemmer alle det og folk vil ikke længere huske hvorfor du var indlagt, hvis du en dag spørger dem om det.”

”Er du sikker far?”

”Helt sikker,” sagde hendes far og aede blidt hendes hår, før han tog om rattet med hånden. ”Hvad så med dine brøders forklaring.”

”Sjovt nok. Så tror folk på den.”

”Var der nogen der spurgte til, om dine brødre også kom i skole igen?”

”Der var en...” Aleera tav, da hun opdagede hun skulle til at røbe Aidan. ”Der var nogen som spurgte ind til det. Jeg sagde bare at Nathaniel var syg, men regnede med at komme i morgen og at Elijah og Joel, var taget på skiferie i bjergene.”

”Var det det?”

”Ja, det var det.”

”Jeg skal nok udbygge historien om Elijah og Joel lidt, så rektor falder for den. Men hvis du ikke skulle i skole igen, ville det ikke have været noget problem for os.”

”Far, jeg keder mig derhjemme, når jeg har intet at lave.”

”Vi har et kælderrum til at træne i, bare så du ved det,” spøjte dr. Oradea.

”Jeg ved det,” sagde Aleera spidst, hun kunne se intet sjovt, i hendes egen smerte. ”Men det er ikke sjovt at træne hver dag og især ikke med et sår i maven, der, når man laver en øvelse forkert, får en til at føle, at man snart går over i to. Og den brækkede arm hjælper heller ikke særlig meget. Jeg ville dø af kedsomhed, hvis jeg skulle være derhjemme en uge mere.”

”Du kunne læse en bog.”

”Bøger interesserer mig ikke.”

”Og alligevel går du i skole.”

”Der var jo nogen, som tvang mig til at begynde på high school, mit livs største fejltagelse.”

”At jage vampyrer er ikke noget erhverv, Aleera! Du vil ikke tjene penge på det og det er ikke dit livs største fejltagelse.”

”Nå, nej,” sagde Aleera sarkastisk og sendte et irriteret blik til sin far. ”Det var din ide, så det er din fejltagelse.”

”Aleera, hvorfor skal du hele tiden vade i det hele? Om nogle år, vil du takke mig for, at jeg smed dig i high school.”

”Som om.”

”Aleera! Lad være med at opføre dig sådan overfor mig! Vi har haft denne diskussion før og du får ikke lov til at droppe high school.”

”Og det tror du, at du kan bestemme?”

”Aleera, du er ikke gammel nok, til at tage sådanne valg.”

”Far, jeg er seksten!”

”Det ved jeg, Aleera. Men du er ikke myndig endnu og derfor under mine vinger, og jeg vil have at du skal gå på high school,” Dr. Oradea sendte Aleera et bestemt blik, da han et kortvarigt øjeblik, fjernede øjnene fra vejen for at stirre Aleera ind i øjnene. ”Tror du din mor gerne vil have, at du dropper ud af high school, for at finde den der dræbte hende? Vlad Dracula?”

Han havde gjort det. Nævnt det emne, man helst ikke skulle omtale, i nærheden af Aleera. Hun bed sig selv i læben og kiggede ud på fortovet og menneskerne der gik derpå, og som de hurtigt passerede. Hendes far sad tavs bag rettet. Om han ventede hendes svar eller selv blev rørt over at have nævnt hans kone, vidste hun ikke. Hun dristede sig til at kaste et blik

på ham og blev ved med at kigge, da hun så hans ansigt. Det var fast og urokkeligt, og ventede på et svar, her og nu.

”Det ville hun ikke, men hun ville acceptere mig, for at følge det jeg gerne vil. Også selvom det er at jage vampyrer. Du ved lige så godt som mig, at hun elskede jagten og trænede os, til at blive gode.”

”Og se hvad der skete, Aleera. Selvom hun var en god... en fantastisk kriger, kunne hun også falde i kamp og det kan jeg også. Jeg er bare bange for at miste dig, som jeg mistede hende.”

”Hvor vover du,” hvislede Aleera af raseri, ”at nævne hende som en fortidens kriger. Hun var din kone! Min mor! Hun ville lade mig gøre hvad jeg ville!”

”Ja, det ville hun, Aleera, men hun ville ikke bryde sig om at se sin eneste datter, hævntørstig og med et ønske om at dø.”

Bilen stoppede for rødt og dr. Oradea brugte tiden til at lægge en hånd, på sin datters ansigt. Hans bleggrønne øjne, stirrede lige ind i hendes. Aleeras blik flakkede under hans og hun knugede hårdt om hendes taskes hank, så hænderne blev helt hvide af blodmangel og gjorde ondt; hun bevægede dem hurtigt, for at få noget blod ned i fingrene.

”Far,” sukkede Aleera og kiggede væk, da han fjernede sin hånd, for at sætte bilen i gang igen. ”Mor ville acceptere mig for den jeg er og ikke skælde mig ud, for at gå mine egne veje.”

”Aleera, din mor ville ikke være sådan, hvis hun havde været igennem det samme helvede, som jeg har været igennem, den sidste måned. Ved du hvor bange jeg blev, da Nathaniel ringede og sagde, at du var døden nær?” Aleera rystede på hovedet. ”Jeg blev meget bange og urolig. Det var mig som havde sendt dig ud på jagt, med dine brødre og derigennem

blev det også min skyld. Jeg var ude af mig selv af bekymring, især fordi jeg ikke vil miste dig eller dine brødre for den sags skyld. I er det dyreste jeg har. Og da du nægtede dine brødre at se dig, blev vi alle bekymrede. Aleera vil ikke anse dig som svag, hvis du ligger i en sygeseng, men stærk fordi du overvandt døden og kom levende fra et møde med Vlad Dracula.”

”Det gjorde Nathaniel, Joel og Elijah også.”

”Ja, men ikke på samme måde.”

”Jo, de kæmpede også imod ham og kom igennem med bedre fatning end mig.”

”Men du overlevede, trods alle de vilkår.”

”De var også sårede, far,” forsvarede Aleera sig med. Hun ville ikke anses som svag, fordi hun kom såret igennem mødet med Vlad Dracula.

”Ikke så slemt som dig, Aleera. Du var jo døden nær! Dine brødre havde bare små skrammer.”

”Vad endelig mere i det far!” hvæsedes Aleera. ”Bare få mig til at fremstå som meget svag. Godt nok var jeg såret, men så såret var jeg altså ikke! Jeg er *ikke* svag!”

Bilen stoppede igen for rødt og dr. Oradea kiggede på Aleera.

”Jeg har ikke sagt at du var svag.”

”Hvad er så alt det med ’du var døden nær’ og ’ikke så slemt som dig’? Du siger jo at jeg er svag!”

”Aleera, det ved jeg godt du ikke er!”

”Jo, du gør!” råbte Aleera og spændte sikkerhedsselen op. ”Du hentyder til det og vil ikke have at jeg kæmper!”

”Aleera, hør nu her, jeg...” han stoppede bragt, da Aleera åbnede døren og stod ud af bilen. ”Aleera, kom så herind igen!”

”Nej, jeg går resten af vejen hjem, far.”

Hun smækkede døren i og hørte ikke sin fars vrede råb efter hende, mens hun smøg sig forbi de ventende biler på vejen og ind på fortovet.

Aleera travede rasende ned af fortovet og hver gang hendes fod hamrede mod fortovet, lød en stemme i hendes hoved. *Jeg er ikke svag, jeg er ikke svag, jeg er ikke svag.*

Hvor vovede hendes egen far, at hentyde hende som svag. Hun var ikke nogen gammel krøbling. Hun var ung og ny, og havde kun en næsten helet flænge over maven og en brækket, højre arm, som forpurrede al hendes træning og glæden ved at jage vampyrer. Hvis hun da bare, havde tilladelse til at fange og dræbe dem. Men hendes bedstefarovre i Rumænien, skulle absolut bestemme alt. Og han havde oven i købet, den bror hun værdsatte højest, over ved sig.

Aleera stoppede op. Nathaniel ville jo komme hjem i dag og så kunne hun få sig en snak med ham, om det hele og hvordan det var i Rumænien. Hvad bedstefaren havde besluttet, der skulle ske med hende. Han ville lyse hendes dag op.

Glædestrålende gav hun sig til at løbe ned af vejen. Skuldertasken dunkede imod lårene, og den brækkede arm, hoppede trods slyngen, rundt. Aleera måtte skuffet stoppe, for at gå roligt. Hun manglede kun de sidste par gader og han ville alligevel først komme hjem, når hans fly var landet i lufthavnen om flere timer. Hun havde god tid.

Hun vadede op i snebunken der lå i vejkanten, samlet af al den sne, som vejarbejderne havde skovlet væk, med deres store maskiner. Aleera balancerede på toppen af bunken, sank en enkelt gang ned i sneen til anklen og sprang over en klat gul sne. Ved indkørslen til familiens hjem, hoppede hun ned og

begyndte at gå op af den snedækkede indkørsel. Et par spor efter bilens dæk og et andet par fodspor, var det eneste der brød den ellers så fine facade, af ren sne.

Bag nogle træer, dukkede det store victorianske hus op, med de pastelgrønne træpaneler, hvide gelændere ved altaner og veranda. Det sorte tag, var usynligt under et dække af hvidt. De få trin op til verandaen var bare for sne og en ryddet vej, førte hen til døren.

Inde i entreen, smed Aleera hurtigt sit overtøj og tog tasken med. Hun ignorerede sin fars råb fra hans kontor og gik lige ovenpå, til sit værelse. Hun sagde sig på sengen og tog sine bøger og papirer ud af tasken. Hun havde netop åbnet en bog, da hendes fars fodtrin lød hen over gulvet i gangen og øjeblikket efter, stod han i døren.

”Aleera.”

”Hej far,” sagde hun uden at kigge på ham og bed i enden af sin blyant.

”Aleera, jeg må snakke med dig om det der skete i bilen i dag,” sagde han og da hun ikke svarede, fortsatte han. ”Undskyld for hvad jeg end sagde, men uanset hvad det var, var din reaktion for barnlig og åndssvag, for en på din alder. Jeg vil gerne sige undskyld til dig, men kun hvis du også undskylder for at du smuttede.”

Aleera opgav at forgive at læse lektier og satte sig op i sengen; hendes kiggede skarpt på ham som nåle.

”Hvorfor skulle jeg undskylde for, at jeg hellere ville gå hjem?”

”Sådan noget gør man ikke! Hvad nu hvis du var blevet angrebet?”

”Vampyrer kommer ikke ud i dagslys, far. Det burde du vide.”

”Der findes andre farlige ting end vampyrer derude.”

”Der har ikke været tegn på dæmoner i Angelshills i en måned og varulve kommer kun frem ved fuldmåne.”

”Jeg snakker om overfaldsmænd. Ganske almindelige mennesker kan også angribe dig. Især når du har en brækket arm.”

”Du spurgte hvorfor jeg blev sur, ikke sandt far?” spurgte Aleera og kneb øjnene sammen. ”Det er fordi du hentyder mig til at være svag! En brækket arm gør ikke én svag! Jeg er stærk!”

”Aleera, jeg siger ikke at du er svag!” udbrød dr. Oradea overrasket. ”Men en brækket arm er ikke godt at have, hvis man skal forsvare sig selv. Jeg ved godt du er stærk. Der er dog ikke mange ting du kan gøre, med et sår over maven og en brækket arm. Det ved du godt. Du kan mærke smerten, når du rører dig.”

”Nu har du jo igen sagt at...”

”Aleera, du er ikke svag!” brød han ind, med et spændstigt udtryk i ansigtet. ”Men du er ikke klar til at kæmpe igen.”

”Jo, jeg er!” råbte Aleera. ”Jeg må bare ikke på grund af bedstefars forbud!”

”Det er for at beskytte dig, Aleera!”

”Nej, det er ej! Det er for at holde mig fra at gøre det jeg elsker!”

”Nu stopper du Aleera!” tordnede dr. Oradea så højt, at Aleera satte sig ned på sengen igen; hun havde været ved at gå over mod ham. ”Du er *ikke* svag forstået? Så lad være med at tro at vi siger det. Lad være med at fatte vores bekymring for

dig, som et angreb på dig. Vi er alt for bange for at miste dig og derfor skal du ikke ud og kæmpe lige foreløbig. Accepter det, Aleera, for der vil ikke ske ændringer. Ikke før Nathaniel kommer med informationer, her senere i dag. Så Aleera, du er ikke svag og vi anser dig ikke som svag. Er det forstået?”

Hans ord blev hængende i luften og han stirrede afkrævende på Aleera, efter svar. Endelig bevægede hendes mund sig og formede et enkelt ord.

”Skrid.”

Aleeras blik var hårdt og fast, den blege, røde mund var hårdt knebet sammen og der var en rynke mellem hendes øjenbryn.

”Hvad sagde du?”

”Skrid.”

Dr. Oradea skulle lige til at give Aleera en besked om, hvilke ord han ikke ville høre i huset, men tav efter et blik på Aleera. Hun var ved at gå sammen i sømmene. Hun trængte til at være alene. Hun havde sikkert haft en hård dag i skolen, med al den opmærksomhed fra elever og lærere. Hun havde brug for at slappe af.

Han bakkede ud og med et greb om det runde dørhåndtag, sendte han et blidt blik.

”Okay, det skal jeg nok,” sagde han roligt og lukkede døren, så hun var helt alene.

Aleera kiggede med et tomt blik på døren et splitsekund og faldt så ned på sin seng. Hun krummede sig sammen til en kugle og græd.

Hvorfor skulle hun absolut være blevet overfaldet af Vlad Dracula? Hun ønskede ikke at folk kastede mærkelige blikke på hende, eller at folk fortalte løgne om hende. Hendes far var ikke bekymret for hende, for han var alt for meget efter hende,

til at kunne være det. Hun måtte ikke jage vampyrer, og var rasende over det. Selvom hun aldrig ville indrømme det og fortsat ville kæmpe for retten til det, sveg hendes sår i maven og armen var til ingen nyttes brug og tyngede hende kun. Og sådan ville det være de næste par måneder. Hun kunne ikke lide at føle sig sårbar og nyttesløs. Men det værste var, følelsen af at hun kunne græde og græde i al evighed. Hun havde ikke grædt i flere år og så skete dette. Det var som om, et af slagene fra Vlad, havde slået hul på hendes tårekanaler, men lægerne havde ikke opdaget det og syet det sammen. Så nu var hun plaget af anfald, hvor hun tudede og det var som om, det bare ikke ville stoppe, før al væsken i hendes krop, var købet ud af øjnene.

Da Aleera endelig stoppede og den sidste tåre var løbet ud af øjenkrogen, følte hun sig øm i hovedet og så forfærdelig træt. Selvom hun mest af alt, hvad lyst til at gå ud på badeværelset og prøve at vaske de røde, ophovnede øjne væk, lagde hun hovedet på hovedpuden og faldt i søvn få i løbet af nul komma fem.